

Tour Tbilisi Georgia

Oktober 2000

Door Joost Lijbaart

23-10

Met een oorverdovende dreun knalt het vliegtuig van Turkish Airlines op de Georgische startbaan. De romp kraakt vervaarlijk en ik ben nu al blij dat we niet met hetzelfde toestel terug gaan.

Ons 2e bezoek aan Tbisili begint op een regenachtige luchthaven. Het is 4 uur in de ochtend. Samen met 50 Georgiers dringen we een te volle bus zonder zijramen binnen en razen over een hobbelig vliegveld. Deze keer geen Amerikaanse gevechtshelicopters en blaffende honden maar toch voelt het vreemd en anders. Het is dringen bij de ingang maar de visa liggen er. Een van de douanebeambten doet me vaag aan Paul Gompus denken. De groene KGB pet zakt tot ver over zijn ogen.

Aangezien wij de enige gitaarlose groep op het gitaarfestival zijn leek het Mikheil (de festivaldirecteur) een leuk idee als we een nummer met Phillip Catherine, die ook op het festival optreedt, samen konden spelen. Om al vast wat te integreren probeert Tony een gesprek aan te knopen terwijl we naar het hotel rijden. Eerst nog vriendelijk wil het ineens niet meer zo erg vlotten nadat Tony onze muziek als modern heeft omschreven. Als door een adder gebeten rafelt Phillip uiteen waarom we dit gruwelijke woord nooit meer mogen gebruiken, en al helemaal niet om onze muziek te beschrijven. "Geen enkele muzikant ter wereld beschrijft zijn muziek als modern", briest hij. Hoewel hij door blijft razen over Willem Breuker en Peter Brotzmann blijven we vriendelijk maar dit lijkt toch niet het meest ideale begin voor een vruchtbare samenwerking.

24-10

Na 5 uur slaap haalt Mikheil ons op voor het eerste optreden en nog wel voor numero 1, het belangrijkste Georgische televisestation. We lopen door lange gangen met prachtige houten vloeren. In een kleine kamer spelen we voor een zwetende cameraman die steeds zwaarder gaat ademen. De geleende bas van het Georgische symfonie orkest blijkt prima te voldoen. Geduldig beantwoorden we de vragen die de vriendelijke presentatrice aan ons stelt. Er komen die dag nog drie interviews die steeds vreemder lijken. Vlak voor ons optreden worden we wanhopig aangeklampt door een Georgische dame die ons overal heeft gezocht voor een interview. Geduldig vertellen we voor de 4e keer hoe leuk het hier is en wat we van de plaatselijke musici weten. (Niets, afgezien van de uitstekende drummer die we vorig jaar een Franse pianist hoorden begeleiden). Onze antwoorden zijn niet zo belangrijk. Het lijkt wel alsof ze de vragen uit haar hoofd heeft geleerd zonder te weten wat het betekent. Tijdens een eventueel volgend interview nemen we ons dan ook voor om in plaats van de vragen het compleet verzameld werk van Olaf J. de Landel te bespreken.

De avond is gevallen, het (onverwarmde) theater zit vol en het begint binnen al flink af te koelen. Het publiek wordt onrustig maar de presentatrice wil ons pas aankondigen zodra Mikheil er is. Uiteindelijk is hij er maar verdwijnt ook meteen weer nadat Yuri grappen begint te maken over een van de sponsors, Schwartzkopf, en komt terug met voor ons alledrie een Schwartzkopf-pakket: een sjaaltje, een mooi nagelschaar etui en een sigarendoos. Het wordt nu toch wel tijd om te beginnen. Als we nog lang wachten bevries ik.

Het geluid is goed, mijn nieuwe paarse toverbrushes, speciaal voor dit concert aangeschaft, vliegen over de trommels en nabij gelegen bekkens. Er wordt uit het publiek om "basket case" geroepen, een nummer wat toch al geruime tijd niet meer op ons repertoire staat. Volgens mij spelen we best goed. Net als vorig jaar wordt er veel geklapt en geroepen. Tijdens "Mr. Neil", onze Arabische improvisatie kan de man achter de lichtknoppen zich niet meer beheersen. Hij gooit alle schuiven open en laat de rode en blauwe schijnwerpers over het podium flitsen. Op een gegeven moment doet hij het licht zelfs helemaal uit. Na afloop jammen we samen met de Georgische George Benson in de Beatles club en leven ons uit in wilde interpretaties van Jimmy Hendrix en Bob Marley stukken.

25-10

Om onze vrije dag goed te beginnen besluit ik vroeg met Tony naar het badhuis te gaan. Hoewel ik al niet had gerekend op een ambiance zoals we die in Syrie vonden is het toch even wennen. In plaats van een sauna moeten we in een erg heet bad waar de legionella bacterie ongetwijfeld weelig tiert. Het ruikt allemaal een beetje naar riool en bedorven etenswaar. Later hoor ik van Natalie, een van de medewerkers van een Nederlands theatergezelschap die we hier hebben ontmoet dat de lucht wordt veroorzaakt door geneeskrachtige zwavel die in het water zit. Het boenen kan beginnen. Hoewel ik nog even twijfel neem ik toch maar alleen de "scrub" behandeling waarbij de zwaarlijvige Georgische masseur mijn hele lichaam afschrobd met een harde schuurpapier spons. Fluitend begint hij maar al snel gaat dat over in "o la la" en

"tssss" wanneer hij het zwarte vuil wegwrijft. Ik voel me net een 2ehands auto waarvan de monteur het achterstallig onderhoud feilloos blootlegt.

Later op de dag neemt Mikheil ons mee de stad uit naar een aantal oude kerken in de bergen. Ik herinner me de schitterende fresco's van vorig jaar en hoop dat we nu meer tijd hebben om alles te zien. Na het ophalen en wegbrengen van diverse muzikanten en instrumenten zijn we op weg.

Langs bochtige weggetjes rijden we de bergen in en komen bij een schitterende kerk. De inrichting is uiterst sober. Het bevat me veel beter dan alle kerken die ik in Spanje en Italië heb gezien. Door de koepel en de lege inrichting lijkt alles wat in de kerk staat veel logischer. Buiten eten we watermeloen in de regen terwijl er langzaam een mist optrekt die het diepe dal waar we inkeken onzichtbaar maakt. Het heeft allemaal iets sprookjesachtigs. Ieder moment zou er een engel kunnen opdoemen die ons mee terug de tijd inneemt naar alle verborgen schoonheden van dit prachtige land.

Mede door de ervaringen van vorig jaar hebben we restaurant Stuttgart, dat het festival sponsort, tot nu toe een beetje ontlopen.

Mikheil is echter bij ons en verzekerd dat we Georgisch zullen eten. We zijn koud en nat. Het eten is heerlijk. De salades, het brood, de soep, de wijn, de champagne. Ietwat overmoedig storten we ons op de Georgische wodka die volgens Mikheil uitstekend smaakt bij warm eten en maken een nieuwe primeur mee in de 10 jarige historie van het Yuri Honing trio. We drinken samen.

Het maakt allemaal niet meer uit. We praten met Mikheil, de fotograaf en Natalie, die ons de hele dag heeft vergezeld, en toosten op Georgie, de muziek, het leven, de liefde, de creativiteit en nog veel meer dingen die ik me niet allemaal precies meer herinner.

Nog later in de Beatles club, waar een Georgisch bandje die zich angstwekkend goed als The Beatles hebben vermomd speelt, drinken en praten we verder. Na 2 uur slaap haalt Mikeil ons op om naar het vliegveld te gaan. Hij heeft cadeautjes bij zich, Georgische champagne "Old Tbilisi", wijn en een lachende gitaar op schaal gemaakt en ingelijst door een plaatselijke kunstenares.

Mikheil is de perfecte festival directeur en gastheer.

Het is bijna niet te begrijpen dat hij alles alleen regelt. Musici ophalen, instrumenten regelen, sponsors, publiciteit en nog tijd heeft om ons een dag mee de bergen in te nemen.

"You will meet the rich Georgian culture and friendly people", had Mikheil me nog verteld, vlak voor de eerste keer dat we in Georgie waren. Dat was niets te veel gezegd. Als dit land ooit een nieuwe ambassadeur nodig heeft zal ik hem van harte aanbevelen.

Met dank aan

Fonds voor de Podiumkunsten
Nederlandse ambassade Kiev
Paul Gompes